

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 168.

Ottende Session.

46de Møde.

Torsdagen den 5te Februar.

(Fortsat.)

J. N. Hansen (fortsat): Den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (G. Winther) har bebrejdet de foresgaaende Talere, at de ere fremkomne med udenfor Sagen liggende Grunde, men jeg troer, at Ingen er fremkommen med saamange saadanne Grunde som han selv, og det er altsaa en Feil, han ved denne Leilighed i større Grad end nogen Anden har gjort sig skyldig i (G. Winther: Jeg gjentog kun hvad Andre havde sagt!). Ja, naar man gjentager, hvad der er sagt af Andre, saa gjør man sig skyldig i den samme Feil som de, hvis Ord man gjentager, have gjort sig skyldige i, og, naar man gjentager det i endnu højere Grad end Andre, gjør man sig skyldig i en endnu større Feil end den, man bebrejder Andre. Den ærede Rigsdagsmand talte om, at man her vilde appellere til Thingets Jaloust, men denne Bemærkning var meget uheldigt valgt, og vilde man vende den om, saa forekommer det mig, at der gjennem hans Ansørelse om, at Thingets Medlemmer havde en Opsfordring til ikke at stemme for nærværende Sag, fordi Udvalget havde foresømt at spørge dem, skinner en høj Grad af Jaloust; thi mig vitterligt, er det ikke Skik og Brug her, at Finantsudvalget, naar det er enigt, underhaanden spørger Thingets Medlemmer: troe I, at vi kunne stille dette Forslag, troe I, det kan vinde Majoritet for sig i Salen o. s. v? Det plejer man at gjøre, naar

der er et Fleertal og et Mindretal, men ikke, hvor der har været en saadan Enighed som her. Det har heller ikke, som den samme ærede Taler ansøgte, været min Mening, at nogle Mænd skulde vise Bagelsindethed, naar de stemte imod nærværende Forslag, uagtet de i sin Tid havde stemt for Rigsrettsagen, men jeg kan ikke nægte, at det uden at jeg dog derved kaster nogen Beskyldning mod noget enkelt Medlem, er min Mening, at Thinget derved vilde vise en Bagelsindethed, som ikke var grundet.

Med Hensyn til hvad der er anført af den ærede Minister, navnlig det mod Rigsretsloven Stridende, der skulde være i at give en af Sagførerne et større Bederlag, end Rigsretten havde tilkjendt ham, og Henviisningen til, at man derved kom ind paa Vanstikigheder, idet Folkethinget stod i et Forhold til en saadan Sag, medens Landstthinget som meddeelelig i den dømmende Myndighed stod i et andet, forekommer det mig klart, at selv de Medlemmer af Landstthinget, der som Rigsrettsdommere havde deeltaget i at bestemme et vist Honorar, i Rigsretten maatte gaae ud fra en ganske anden Betragtning, end de siden som Medlemmer af Rigsdagen gaae ud fra ved Bedømmelsen af, om der er Grund til at give et Tilskud. De staae her i ganske forskellige Stillinger, og der vilde ikke være nogen som helst Modsigelse i, om de paa det ene Sted tilraadede et lavere Honorar som det berettigede, det højeste, man med fuld Ret kunde give, og dog i den anden Stilling stemte for et højere, for et passende Tilskud. Den meget bestemt fremsatte og gjennemførte Paastand om det Lovstridige i, under en saadan Sag fra